

ning til flere ærede Medlemmer, at jeg i Udviklingen af hele denne Sag heelt igjennem har stillet mig paa Lovens, paa den nye Lovs Standpunkt, og ikke paa noget andet. Det er ogsaa kun fra dette Udgangspunkt, at jeg finder Anledning til nærmere at gaae ind paa, hvad der er ytret idag, og jeg skal da først holde mig til, hvad det ærede Medlem lige foran mig (Sylv. Sjørgensen) gjorde gjældende, idet jeg har Grund til at formode, at det ikke er Noget, som han alene i sit stille Sind har udponset, men at hans Opfattelse deles af ikke saa få Medlemmer, saa at jeg til virkelig Nytte for Sagen nærmere maa gaae ind derpaa. Det ærede Medlem udtalte nemlig den Anskuelse, at den ansatte Værdiforøgelse for de private Grunde, naar man saae rigtig derpaa, havde en ganske anden Karakter end den, jeg forrige Gang søgte at gjøre gjældende; han fandt det ikke saa besynderligt, at der var private Grundeiere, som hellere end gjerne vilde sælge Grundene til denne Værdiforøgelse; thi — siger han — man havde jo liggende for sig det bedste Beviis for, at de derved gjorde en meget fordeelagtig Handel. Ja, de vilde gjøre en meget fordeelagtig Handel; men dert ligger netop, at Værdiforøgelsen er urigtig ansat, og et Dieblif tør jeg maaskee, skjøndt jeg allerede saameget har lagt Beslag paa det ærede Things Tid, bede de Herrer hvøle ved den Betragtning, den Forudsætning, hvorfra man maa gaae ud, naar man vil prøve det Begrundede i den flete Værdiforøgelse. I samme Dieblif, som Grundeierne opnaae Byggefrihed, stige deres Grundes Værd med en vis Sum. At angive Værdiforøgelsen for en Eiendom til 226,000 Rd., er det Samme som at sige, at naar Byggefriheden er indløst, saa er denne Eiendoms Værdi derved forøget med 226,000 Rd. Forholder dette sig ikke saaledes, slaaer dette ikke til, da er Taxationen i sig selv urigtig. Nu siger Lovens endvidere: Den Fordeel, som opnaaes, tillegner Staten sig ikke heelt, den deler med Grundeierne; men Forudsætningen er da, at der ogsaa virkelig stæer en Deling, at virkelig Halvdelen kommer til Staten og Halvdelen til Grundeierne. Naar vi nu altsaa have en Eiendom med en til 226,000 Rd. taxeret Værdifor-

øgelse, saa forholder det sig saaledes dermed, at Eieren ved at indfri Byggefriheden skulde tjene 113,000 Rd.; det er Forudsætningen, at han, hvad Dag han vil, ved at betale Halvdelen selv tjener den anden Halvdeel. Har hans Eiendom Afgang til en formodet Værdiforøgelse af 226,000 Rd., hvorfra han skal udrede Halvdelen, saa skal han selv opnaae en Nettoforjænteste af 113,000 Rd. Nu bliver imidlertid denne samme Eiendom vurderet til en Værdi i Handel og Wandel, vurderet, efterat Loven af 6te Juli 1867 foreligger, altsaa paa et Tidspunkt, da der hæfter ved Eiendommen, foruden at den har en vis Udstrækning af Grund og visse Bygninger, tillige en lovmæssig Afgang for dens Eier til at tjene 113,000 Rd. Dersom altsaa den flete Ansættelse af Værdiforøgelsen i og for sig var rigtig, saa maatte Statens Taxatorer, naar de stæede til at vurdere Eiendommen, sige: „Grunden og Bygningerne ere saameget værd, men der kan, hvad Dag man vil, imod at 113,000 Rd. indbetales til Staten, tjenes paa den 113,000 Rd.“ — bestandig forudsat, at det er en rigtig Beregning, hvorfra man er gaaet ud, naar man har sat Eiendommens Værdiforøgelse til 226,000 Rd. Dette Regnestykke, hvor man har med saa store Tal at gjøre, kan omsættes paa een enkelt Kvadratalen Grund, saa faaer man ikke større Tal, end Enhver let kan agere med. Der ligger en Grund, som hidtil og med Fæstnings-Servituten hvilende paa sig er 1 Rd. værd pr. Kvadratalen, og om denne Grund sige Taxatorerne, at dens Værdi vil forøges til 5 Rd. pr. Kvadratalen, naar fuldstændig Byggefrihed indtræder for den. Er dette virkelig Tilfældet, saa maatte altsaa denne Grund, Dagen efterat Byggefriheden var indtrædt, kunne sælges i Handel og Wandel for 5 Rd.; men naar nu den Daagjældende erklæver, at han hellere end gjerne vil sælge den for 4 Rd. pr. Kvadratalen, saa er derved utimodsigelig konstateret, at den Taxation, der er foretaget, slaaer ikke til for nærværende Dieblif. Det er den Feiltagelse, hvori man har gjort sig skyldig. Man har tænkt paa, at denne Grund en gang i Tiden kunde blive saa Meget værd, og det gaaer endogsaa saa